

Прѣдговоръ.

Не малко нѣчто ся стои на майкѣ, която еще открай, чтомъ ѝ ся прѣкне дѣте, забере му грыжѣ-тѣ на съ все срьдце си врыши чтото е длѣжна. Да си помыслимъ само колко нощи тя остане сьнѣ, колко мѣкы и болкы прѣтрыпи прѣди види чядо-то бѣлъ свѣтъ! А что пакъ прои и откакъ ся е то вече родило! Колко ся рѣчи, колко ся натegli горка-та майка доклѣ дѣтенце-то продума: мамо!

Нъ за да ся отгляда чядо както Господь далъ, много тига да му ся грыжи майка-та само на люлкѣ, а рѣбува да му ся погрыжи еще доклѣ ѝ е то срьдце. Дѣтенце-то съ врьсѣкъ здравише члвкъ свѣтъ, и тоя прѣвъ врьсѣкъ може да выка, а то ще провирѣе и проврѣви напрѣдъ, или че ма да загыне.

Но другы народы за тѣхъ работѣ много нѣго ся е вече починало, много добра наука ся е изадила въ срьдца-та на майкы-ты и дѣте вече толкова не тegli отъ людскы прѣдразвѣдѣцы, и нарасте и пѣестественно и пѣчестито, а бѣ колкото едно врьме.

А мы както смы си въ всичко назадъ, така и въ това смы изостанѣли много надалечь отъ другы-ты. У насъ по жены-ты колко ли и какви